



Dr. Lakatos Viktor
ÜGYVÉDI IRODA
MMXI

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG			
Ügyszám:	IV/ 0 2 4 2 5 - 7 / 2021		
Érkezett:	2021 OKT 01.		
Példány:	1	Kezelőiroda:	
Melléklet:	3 db		↔

Alkotmánybíróságnak

Budapest
Pf. 773.
1535

Tárgy: alkotmányjogi panasz hiánypótlás
Ügyszám: IV/2425-5/2021.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] jelenlegi tartózkodási helye: Budapesti Fegyház és Börtön) az Abtv. 27.§ alapján – az Abtv. 53.§ (2) bekezdése alapján az ügyben eljáró elsőfokú bírósághoz benyújtva – a Fővárosi Ítéltábla védőm részére 2021. május 7. napján kézbesített 4.Bf.68/2020/292. ítélete ellen előterjesztett, az Alkotmánybírósághoz 2021. július 19. napján érkezett alkotmányjogi panaszommal kapcsolatban 2021. augusztus 23. napján kelt, jogi képviselőmhöz 2021. augusztus 31. napján érkezett hiánypótlási felhívást jelen beadványomban teljesítem, panaszbeadványommal egységes szerkezetbe foglaltan.

1. Az Alkotmánybíróság hatásköre az indítvány elbírálására és a kérelmező jogosultsága

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26.§ (1) bekezdése kimondja, hogy Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán a) az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és b) jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti vagy hatáskörét az Alaptörvénybe ütközően korlátozza, és b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

██████████ az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági határozatokban érintett, mint a folyamatban volt büntetőügy I. rendű terheltje, akivel szemben a bíróság jogerősen büntetést szabott ki. A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 65.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz, ha a másodfokú bíróság döntése ellentétes az elsőfokú bíróság döntésével. Az ellentétes döntés Be. 615.§ (2) bekezdés szerinti kritériumai ██████████r esetében nem állnak fenn, így a másodfokú bíróság határozata ellen nem volt helye fellebbezésnek, így harmadfokú eljárásnak sem. A Be. 458.§ (2) bekezdés a) pontja szerint a másodfokú bíróság ügydöntő határozata azon a napon emelkedik jogerőre, amikor azt meghozták, feltéve, hogy harmadfokú bírósági eljárásnak nincs helye.

Az Abtv. 26. § (1) bekezdés és 27. § szerinti alkotmányjogi panasz esetén a jogorvoslati lehetőség kimerítésének kötelezettsége nem vonatkozik a felülvizsgálatra és a perújításra mint rendkívüli jogorvoslatokra. Az alkotmányjogi panasz akkor is benyújtható, ha törvény felülvizsgálati kérelem vagy perújítási indítvány benyújtását is lehetővé teszi, de az indítványozó ezzel a lehetőséggel nem kíván élni.

Így bár ██████████ a jogerős ítélet ellen felülvizsgálati indítványt a mai napig nem terjesztett elő, jogosult a tárgybeli alkotmányjogi panasz benyújtására.

2. Az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmének lényege

A ██████████ és társai ellen folyamatban volt büntetőeljárásban történt jogsértéseket illetően a kérelmező a lentebb kifejtettek szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére hivatkozik.

A folyamatban volt a büntetőeljárásban nem álltak rendelkezésre teljeskörűen az iratok. Az ügyészség manipulálta a bíróság és a védelem (valamint a terhelt-társak és védők által) megismerhető iratok körét, így számos olyan irat be sem került a bizonyítási eljárás anyagába, amely a kérelmező számára mentő körülmény lett volna, alibijét igazolta volna. Súlyosabb esetben a már az ügyiratban lévő egyes iratok tűntek el. Az ügyészség a későbbiekben részletezettek szerint jogellenes módon befolyásolta a bizonyítás eredményét azáltal, hogy sem a vádlott, sem védője nem hivatkozhatott ██████████ felelősségét alapvetően cáfoló bizonyítékokra.

Ugyancsak a tisztességes eljárás sérelmének körébe tartozik az, hogy a részben a fenti jogellenes eljárás kiküszöbölésére hivatott terhelti és védői bizonyítási indítványokat indokolás nélkül utasították el az eljárás során, elzárva ezzel a kérelmezőt „ártatlansága bizonyításától”, a jogerős ítélet indokolásában ugyanakkor az állítások bizonyításának hiányát az ítélet tábla számon kérte ██████████s védőjétől. A kérelmezőnek több bizonyítási indítványa egyszerűen eltűnt annak ellenére, hogy a Pest Megyei Bíróság előtt folyamatban volt eljárásban is határidőben, késedelem nélkül, a felhívástól számított 15 napon belül előterjesztésre kerültek mindazon bizonyítási indítványok, amelyek teljesítése az ügy törvényes elbírálásához nélkülözhetetlen. Megjegyzendő, hogy bizonyítási indítvány megtételének határidejét illető mulasztás sem ██████████ sem védője

részéről nem volt tetten érhető egyetlen esetben sem. Jelen ügyben a vádlott és védője dolgoztak a teljes körű tisztánlátás érdekében, ezt pedig az ügyészség és a bíróság akadályozta.

A tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét jelent [REDACTED] személyes tárgyalási jelenlétének szükségtelen és indokolatlan, alaptörvény-ellenes korlátozása, a másodfokú eljárásban perbeszéde és felszólalása idejének törvényi felhatalmazás nélküli korlátozása akkor, amikor az ügyészség esetében ilyen követelményt nem támasztott a bíróság.

A másodfokú eljárásban sem [REDACTED] sem védője nem ismerhette meg teljes körűen az eljárás iratait, hiába terjesztettek elő erre vonatkozó, a Be. 100.§ szerinti indítványokat. A másodfokú bíróság alaptörvény-ellenesen akadályozta [REDACTED] minősített adatokat tartalmazó iratokba történő betekintését is, ezekre vonatkozó indítványainak, észrevételeinek megtételét.

Az ítéletábra a kérelmezőnek a jegyzőkönyv kijavítására irányuló indítványát elutasította, de jogorvoslati lehetőséget nem biztosított, mivel az iratokat a másodfokú eljárás befejezését megelőzően nem terjesztette fel a Kúriára.

A védekezéshez való jog súlyos sérelmét jelenti, hogy a másodfokú eljárásban a [REDACTED] letartóztatását végrehajtó Budapesti Fegyház és Börtön – a későbbiekben részletezettek szerint – nem biztosította számomra a védekezéshez való jogot, a bíróság pedig törvényi kötelezettsége ellenére semmit sem tett ennek orvoslására annak ellenére, hogy a jogszabály szerint a terhelti jogok biztosítása az eljáró bíróság kötelessége és felelőssége.

Az ügyben eljáró ügyészségek nem teljesítették az Alaptörvény és a jogszabályok által előírt kötelességüket, hanem nyílt törvénysértések sorozatával jártak el, amelyek egy része bűncselekményt is megvalósít. Az eljáró bíróságok a pártatlanság látszatára sem adva jártak el, amikor valamennyi bizonyítási indítványomat elutasították úgy, hogy azokat tényszerűen megalapoztuk, közöttük *nélkülözhetetlen* szemtanúk (különösen [REDACTED] meghallgatásának szándékával. Ezen eljárására egyik bíróság sem adott semmilyen jogszerű, érdemi magyarázatot az ítéletének indokolásában.

Az alkotmányjogi panasz célja annak megállapítása, hogy a lefolytatott büntetőeljárás a tisztességes eljáráshoz, védekezéshez való alapjogaimat sértette. Amennyiben e jogaimat biztosította volna legalább a másodfokú bíróság, a büntetőeljárás jogszabályok betartásával az elsőfokú eljárás és a nyomozás törvénysértései megfelelő értékelést nyertek volna.

3. A vizsgálandó bírói döntések

A vizsgálandó bírói döntések a **Fővárosi Törvényszék 17.B.994/2015/1078.** számú, valamint a Fővárosi Ítéletábra, mint másodfokú bíróság **4.Bf.68/2020/292.** számú ítéletei.

4. Az Alaptörvény megsértett rendelkezései

Magyarország Alaptörvénye I. cikkének (1) bekezdése szerint *az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsődleges kötelezettsége.*

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy *mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.*

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján *mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint *mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.*

5. Az alaptörvény-ellenességre vonatkozó indokolás

Bevezetés

Az ellenem folyamatban volt büntetőeljárás Alaptörvénybe ütköző jogsértéseit a jelen hiánypótlás mellékleteként csatolt, saját kézzel írt és géppel írt formátumba átalakított két beadványom részletesen tartalmazza. A büntetés-végrehajtási intézet velem szemben tanúsított magatartása miatt nem tudok abban bízni, hogy közvetlenül beküldve eljut a Tisztelt Alkotmánybírósághoz, a védekezésem, felkészülésem (különösen az irattanulmányozás és az alkotmányjogi anyagok tanulmányozása) rendkívüli nehézségekbe ütközik. Ezért a csatolt dokumentumokat jogi képviselőm kifejezett utasításomra változtatás nélkül nyújtja be a Tisztelt Alkotmánybíróságnak. Kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság az ezen beadványokban részletesen kidolgozott, oldalszám szerint megjelölt alaptörvény-ellenes jogsértéseket szíveskedjen figyelembe venni.

Álláspontom szerint az eljáró bíróságok a tisztességes ügyintézés Alaptörvény által előírt kötelezettségét elmulasztották, az *in dubio pro reo* eljárási alapelvet érintő lényeges kérdésben való döntésüket az Alaptörvény rendelkezése ellenére nem indokolták. Csak formálisan kaptam meg a jogot a védekezésre a büntetőeljárásban, az indítványaink és ténybeli, valamint jogi álláspontunk elutasításának okát azonban nem ismerhettem meg.

Álláspontom szerint sérült az indokolt bírói döntéshez való jogom, amely az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványa, amely jog „a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási

törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}.

Álláspontom szerint a másodfokú bíróság az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését megsértve szegte meg jogvédelmi kötelezettségét az ügyemben, hiszen amennyiben egyet is ért az elsőfokú bírósággal, az „ítélet dicsérete” helyett tételesen, egyenként kellett volna érdemben foglalkoznia a védelem által hivatkozott ténybeli és logikai ellentmondásokkal, egyet nem értés esetén pedig rá kellett volna mutatnia, hogy azok hol hibásak, miért nem fogadhatók el.

Sem én, sem védőm nem kaptunk semmilyen érdemi reflexiót az érveinkre, nem ismerhettük meg, hogy hivatkozásaink ténylegesen milyen mérlegelési tevékenység eredményeként lettek elvetve. Az ugyanis, hogy „nincs igazunk” mindössze kinyilatkoztatás, ez indokolásnak, érvelésnek nem tekinthető. A büntetőeljárásban a bizonyítékok értékelésének, mérlegelésének szabályait a törvény rendkívül szigorúan rögzíti, bármely kétely esetében kizárólag egyirányú, a terhelt javára történő jogalkalmazást tesz csupán lehetővé. Ezzel szemben a sérelmezett eljárásban az eljárási szabályok, az indokolási kötelezettség teljesítésének „rugalmas” és „szabad” értelmezésével találkoztunk.

A 3055/2019. (III. 25.) AB határozat indokolása {Indokolás [31]} szerint az Alaptörvény szerinti jogorvoslati jog biztosítása a bíróságokat is kötelezi, mégpedig akként, hogy a jogszabályok értelmezése, alkalmazása során biztosítaniuk kell a hatékony jogorvoslat lehetőségét. Az Alaptörvény XXVIII. cikke a bírósági jogalkalmazással kapcsolatban tartalmazza, hogy annak során a jogszabályok szövegét az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezni. A XXVIII. cikk szerint a jogszabály Alaptörvénnyel összhangban történő értelmezése a bíró számára nemcsak jog, hanem kifejezett köteletség: amennyiben a bíró a jogszabály szövegét az értelmezés segítségével az Alaptörvénnyel összhangban tudja alkalmazni, annyiban ennek megfelelően köteles eljárni {3146/2018. (V. 7.) AB határozat, Indokolás [25]; 28/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]}.

Álláspontom szerint, ha a másodfokú bíróság az elsőfokú eljárás és elsőfokú ítélet felülbírálatára szolgáló eljárásban érvényesítette volna a hatékony jogorvoslatához való jogot, akkor indítványainkkal érdemben foglalkozott volna, azokat legalább fontolóra vette volna.

Az alkotmányjogi panaszban sérelmezett jogsértések nem csupán az Alaptörvény, hanem a Római Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében foglalt emberi jogomat is sértik. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az általa nyújtott jogvédelem nem lehet alacsonyabb, mint az Emberi Jogok Európai Bírósága által meghatározott mérték (2/2017. (II.10.) AB határozat [65] bekezdése, 32/2014. (XI.3.) AB határozat [50]-[52] bekezdései, 3183/2019. (VII.10.) AB végzés [27] bekezdése).

Az ellenem folytatott eljárás nem volt sem független, sem pedig pártatlan. Kiemelem, hogy a 34/2013. (XI.22.) AB határozat indokolásának [32] bekezdésében kifejtettekkel összhangban, az ügyemben eljáró bíróságok magatartása nem azt tükrözte, hogy pártatlan eljárásról lenne szó: gyakorlatilag minden indítványunkat – sok esetben jobb tudomásuk ellenére – lesöpörték az

asztalról, a lehetőséget sem kaptam meg arra, hogy olyan mentő körülményeket tárjak fel a bíróság előtt, amelyek egyáltalán mérlegelés tárgyát képezhetnék.

Az Alaptörvénybe ütköző jogsértéseket az alábbiakban, jogi képviselőm útján – tekintettel a mellékletek terjedelmes tartalmára – csupán összegzem:

5.1. A büntetőeljárás lefolytatása

A Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: törvényszék) megismételt eljárásban, 2019. május 19. napján kihirdetett 17.B.994/2015/1078. számú ítéletében emberölés büntetének kísérletében, mint bűnsegédet, robbanóanyaggal visszaélés büntetésében, mint társtettet, löfegyverrel visszaélés büntetésében, mint társtettet, valamint fegyvercsempészet büntetésében, mint felbujtót mondott ki bűnösnek és ezért halmazati büntetésül 20 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítelt. Megállapította, hogy feltételes szabadságra nem vagyok bocsátható.

A társtettesként elkövetett emberölés büntette, valamint társtettesként elkövetett rablás büntette miatt emelt vád alól a törvényszék felmentett.

Az ítélet ellen felmentésem érdekében fellebbezést jelentettem be, amelyben sérelmeztem a vád és a büntetőeljárás törvényességét: különösen azt, hogy a tisztességes eljárás alapvető feltételei hiányoztak: noha az ügyészség által is elismerten nem állt rendelkezésre minden, a nyomozás során keletkezett irat, a törvényszék nem intézkedett ezek beszerzéséről, nem szerzett be olyan iratokat, amelyek egyrészt bizonyítottan léteznek, másrészt esetemben perdöntő jelentőségűek. A fellebbezésemben kifogásoltam a megállapított tényállás megalapozatlanságát, iratellenes és hiányos, felderítetlen voltát.

A kétirányú fellebbezések alapján eljáró másodfokú bíróság (a továbbiakban: ítélőtábla) 2021. március 26. napján kihirdetett ítéletével a törvényszék ítéletét a vonatkozásomban annyiban változtatta meg, hogy további 2 rendbeli személyi szabadság megsértésének büntette miatt emelt vád alól is felmentettnek tekintett.

A másodfokú eljárásban én és védőm is részletes írásbeli észrevételeket terjesztettünk elő, a védői perbeszéd írásban is benyújtásra került. Az ítélőtábla érveink közül egyetlen egynek sem adott helyt, ugyanakkor ennek indokolásával az ítéletben részben adós maradt, részben pedig tévesen hivatkozott ezekre.

A másodfokú eljárásban – az elsőfokú ítélet részemre történt kézbesítését követően – a büntetés-végrehajtási intézetben egyik napról a másikra sorozatos, minden jogalapot nélkülöző, mindennapos jogfosztás-sorozat áldozatává váltam. Ezt folyamatosan sérelmeztem a másodfokú eljárásban, erre az ítélőtábla semmilyen figyelmet nem szentelt, intézkedést nem tett.

Az ügyben rendelkezésre álló minősített iratok tanulmányozását a másodfokú bíróságtól hiába kértem, erre intézkedés nem történt, holott azokra észrevételeket kívántam tenni. A megismételt eljárásban „pótlólag” beszerzett közel 25.000 (!) oldal irat másolatban történő kiadását mind én, mind pedig védőm hiába indítványoztuk, arra az ítéletábra nem intézkedett.

A másodfokú eljárásban annak ellenére nem lehettem személyesen jelen, hogy a járványügyi intézkedések mellett is biztonságosan lehetővé tette volna ezt az ítéletábra: a bíróság épületében a használt tárgyalónál sokkal nagyobb tárgyalóterem is rendelkezésre állt, továbbá a videokonferenciás tárgyalások külső helyszíneire is szállította a büntetés-végrehajtás a többi vádlottat. Így sem arra nem lehetett volna hivatkozni, hogy helyszűke miatt nem megoldható, sem pedig arra, hogy a büntetés-végrehajtás biztonsági okokból nem tud előállítani a tárgyalásra.

5.2. A bizonyítás alkotmányosságának kérdése – a bizonyítási anyaghoz való hozzáférés

A lefolytatott bizonyítás Alaptörvénynek való megfelelése összetett kérdés és a nyomozástól kell kezdeni. A nyomozás során a nyomozó hatóságok és az ügyészség preconcepció alapján, a sérelmemre hivatali bűncselekményeket megvalósító eljárással manipulálták a beszerezhető bizonyítékok körét: hamisított, vagy más bűncselekmény (pl. kényszervallatás) útján beszerzett bizonyítási eszközöket gyűjtöttek, az összegyűjtött iratanyagból pedig kikerültek mindazok az iratok, amelyek a fenti koncepciót gyengítették, több esetben kategorikusan megcáfolták volna.

Az ügyészség bizonyítási anyagot manipuláló tevékenysége a bíróságot – általában véve – olyan helyzetbe hozza, hogy nem vizsgálhat meg a nyomozás során beszerzett valamennyi bizonyítékot, így a bizonyítékokat értékelő és mérlegelő tevékenysége sem lehet teljes. Ez a konkrét ügyben azzal súlyosbodik, hogy az eljáró bíróságok érdemben semmit sem tettek azért, hogy a hiányzó iratokat, bizonyítékokat beszerezzék (még akkor sem, amikor hiányzó iratok létezése, ügyészi nyilatkozatok valótlansága bizonyosodott be), továbbá a „féloldalas” bizonyítás semmilyen következményét nem vonták le.

Védekezési jogom gyakorlásával azt szerettem volna elősegíteni, hogy ügyészi manipuláció helyett a bizonyítékok teljeskörűen rendelkezésre álljanak, így cáfolva a vád koncepcióját. Az eljáró bíróságok ennek még a lehetőségétől is elzártak és úgy csináltak, mintha a bizonyítottan létező, több esetben bűncselekményt megvalósító „problémák” nem is léteznének.

Állásponatom szerint sérti a tisztességes eljárás követelményét, hogy a nyomozás során keletkezett iratok között az ügyészség válogatott, melyeket terjeszti a bíróság elé és melyeket nem. A bíróságnak a nyomozás teljességében kell látnia az ügyiratokat, hiszen az ügyészségnek a mentő körülményeket tartalmazó okiratok bírósági benyújtása nem feltétlen az érdeke, mint ahogy az jelen ügyben is látható.

Mivel a másodfokú eljárásban többször illetett ez a „vád”, ezúton is hangsúlyozom: az eljárás tisztességtelen voltával kapcsolatos állásponatom nem azt sérelmezi, hogy a bíróságok miért azt a

tényállást állapították meg, amit. Nem a bizonyítékok felülmérlegelésére, vagy mindössze azokról alkotott eltérő álláspont kialakítására irányul, hiszen ennek az alkotmányjogi panaszeljáráásban értelemszerűen nincs helye. A súlyos probléma az, hogy a tisztességes eljárásra – a bizonyítási anyag tisztességtelen összeállítása miatt – bár lehetősége lett volna (hatékony, iratok beszerzésére irányuló intézkedésekkel, vagy a bizonyítottság hiányában történő felmentéssel), de ezt elmulasztotta és a tudottan jogellenes állapotot nem tévedés okán, hanem tudatosan nem orvosolta.

5.3. Az iratok rendelkezésre állása, bizonyítási indítványok el nem bírálása

Az iratismertetés idején hatályos 1998. évi XIX. törvény (rég. Be.) 193.§ (1) bekezdése alapján a részemre a nyomozás során keletkezett valamennyi iratot, összefűzve kell átadni. Az a szabály, miszerint az ügyésznek, illetőleg a nyomozó hatóságnak az iratismertetés alkalmával összefűzött iratokat kell a gyanúsítottaknak és védőjének átadnia, az esetleges visszaélések megakadályozását célzó garanciális szabály (LÜE. 315.2.).

A vádemelés idején hatályos régi Be. úgy fogalmazott, hogy „...a vádirat bírósági példányához csatolni kell a vádemelés alapjául szolgáló mindazon iratot, amelyet az ügyész a gyanúsítottaknak, illetve a védőnek ismertetésre az eljárás végén átadott, valamint a tárgyi bizonyítási eszközöket.” Ez viszont nem történt meg. Az ügyészség (és mint látható lesz, ezt a képviselője még el is ismerte a tárgyaláson) érdekelt volt abban, hogy ne álljon minden irat a bíróság rendelkezésére, ennek oka pedig álláspontom szerint az, hogy az általam hiányolt – és bizonyítottan létező – ügyiratok azt bizonyítják, hogy nem jártam a vádbeli időpontban [REDACTED] a bűncselekmény elkövetésében nem vettem részt, valamint nem volt részem a fegyvercsempészetben sem.

Nem tekinthető az Alaptörvény XXVIII. cikkével konform eljárásnak az, ha az ügyészség a bizonyítékok egy részét rejtegeti a bíróság előtt, a bíróság pedig – karöltve az ügyészséggel – a terheltet elzárja annak lehetőségétől, hogy a bíróságra be nem nyújtott bizonyítékokat megismerhesse, azok beszerzése iránt éljen bizonyítási indítványtételi jogával.

Az ügyészség a nyomozás során egyetlen bizonyítási indítványomat sem teljesítette. A Központi Nyomozó Főügyészség Nyom.166/2005. büntetőügy irataiból hivatkozom a 6. sz. PDF kötet 354-357., 360-362., 368-373., 381-384., 387-390., 393-401., 409-410., 418-425., 431. és 435-436. oldalain előterjesztett bizonyítási indítványaimra.

Az ügyészség az indítványok mellőzése során arra hivatkozott, hogy azok „nem időszerűek” illetőleg „nem szolgálják a tényállás tisztázását”. Megjegyzem, annak a tényállásnak a tisztázását, amit az ügyészség talált ki, valóban nem, a valóságnak megfelelő tények tisztázását viszont szolgálták volna.

A 2007. április 11. napján iratismertetési jegyzőkönyvben előadtam érdemi védekezésemet, bizonyítási indítványaimat. Ezeket soha nem bírálták el, holott ekkor már az ügyészség számára tudott volt – [REDACTED] s vallomása alapján – az, hogy pl. [REDACTED] Shell benzinkúttal kapcsolatban

készült rendőri jelentés hamis tartalmú. Ezen – fehéren-feketén valótlan tartalmú jelentést egyébként az ügyészség álláspontom alaptörvény-ellenesen használta fel arra, hogy a velem szembeni kényszerintézkedés fenntartását elérje.

A másodfokú eljárásban az ítéletábra – mintegy „megunva” az iratok hiányával kapcsolatos vádlotti és védői aggályokat, úgy nyilatkozott, hogy „már az ügyről kellene beszélni”. Álláspontom szerint mindez pontosan az ügyről szól, az ügy alapja a nyomozati irat. A Be. 39. § (1) bekezdése szerint a terhelt jogosult arra, hogy a bíróság, az ügyészség és a nyomozó hatóság megfelelő időt és körülményeket biztosítson számára a védekezésre való felkészüléshez. E törvényhely nyilvánvalóan a tisztességes eljárás Alaptörvényben írt követelményének igyekszik megfelelni, semmiképpen sem nem tekinthető szankció nélküli szabálynak. A Be. 609. § (1) bekezdése ugyanis kimondja, hogy a másodfokú bíróság nem ügydöntő végzésével hatályon kívül helyezi az elsőfokú bíróság ítéletét, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja, ha a 607. § (1) bekezdésében, valamint a 608. § (1) bekezdésében fel nem sorolt, és *a másodfokú eljárásban nem orvosolható olyan eljárási szabálysértés történt, amely lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, illetve az intézkedés alkalmazására.* A (2) bekezdés szerint az (1) bekezdésben meghatározott eljárási szabálysértésnek minősül *különösen*, ha a) a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket a vádemelés után megsértették, a büntetőeljárásban részt vevő személyek a vádemelés után a törvényes jogaikat nem gyakorolhatták, vagy ezek gyakorlásában őket korlátozták.

Az ügyészség nem szelektálhat beszerzett bizonyítékok között, ha pedig ezt teszi, akkor az már nem a törvényesség érdekében történik, hanem annak nyílt megszegésével fals mederbe igyekszik sodorni a büntetőeljárás eseményeinek menetét. Több iratot be kellett volna szerezni, amelyek egy része ráadásul minősített, de a vádlotti védekezést igazolják. A Be. XVII. fejezete alapelvként rögzíti: *103. § „A minősített adat kezelésének szabályai nem képezhetik akadályát annak, hogy a büntetőeljárásban részt vevő személyek eljárási jogaikat gyakorolják, kötelezettségeiket teljesítsék.”*

A Római Egyezmény 6. cikk 1. bekezdéséhez kialakított bírói gyakorlat szerint *„az Egyezmény sérelmét eredményezi, ha a terhelt, illetve a védője nem tekinthet bele egyes dokumentumokba a vád anyagából, illetve nem kaphat a lényeges iratokból másolatokat.”* (ECHR, Öcalan v. Turkey 46221/99).

Az eljárás során igazoltam azt, hogy a nyomozati iratok hiányosak, számos irat van, amit az ügyészség a bíróság elől rejteget.

A 36.B.994/2015/64.sz. jegyzőkönyv 164. oldal, III. bekezdésében az alábbiak állnak: *A tanács elnöke: Annyiban mindenféleképpen jogos a felvetés, hogy konkrétan megnevezett iratok is szerepeltek ebben a megkeresésben, és [REDACTED] vallomása, illetőleg [REDACTED] vallomása tekintetében, amikor ezeket a személyeket meghallgatjuk, akkor ezek a vallomások álljanak rendelkezésre. Az már megint egy másik kérdés, hogy mennyiben tudjuk az eljárás*

anyagává tenni őket, de természetesen ez a kérése a bíróságnak, akkor most ezt így jegyzőkönyvbe rögzíthetjük, hogy ez így történjen meg.”

36.B.994/2015/64.sz. jegyzőkönyv 97. oldala: *A tanács elnöke: A bíróságnak is az az álláspontja, és nemcsak a másodfokú bíróság felhívását követően, hogy az összes nyomozati iratnak rendelkezésre kell állnia. Így jut a bíróság abba a helyzetbe, hogy minden adatot megismerhessen, és ez alapján meg tudja hozni a döntését.”.*

Az ügyészség „büszkén vállalta”, hogy bizonyos iratokat csak az ügyész ismerhet, a vádlottak, védők, valamint maga a bíróság sem:

16.B.58/2007/384. jegyzőkönyv 11. oldal:

III.r. vádlott védője: *Mielőtt az érdemi bizonyítás megkezdődik, nem tudom, van-e lehetőségem egy percben egy rövid felszólalásra, egy indítványra. És csak annyit szeretnék kérni, hogy a Tisztelt Bíróság arról szíveskedjék nyilatkoztatni a vád tisztelt képviselőjét - ugye itt felmerül a fegyveregyenlőség elve - meg a bizonyítékok hol vannak, hol nincsenek, ugye mi az előző tárgyalási szériát is azzal kezdtük, hogy megkérdeztük, hogy vajon minden bizonyíték rendelkezésre áll-e ebben az ügyben, s én arra lennék kíváncsi, és azt szeretném, hogyha a Tisztelt Bíróság nyilatkoztatná az ügyésznőt, hogy az ügyészség nevében és képviseletében nyilatkozzon, hogy jelenleg minden bizonyíték rendelkezésre áll-e ebben az ügyben? Mert ekkor van fegyveregyenlőség; ha később kerül elő több bizonyíték, akkor nincsen!*

Ügyész: *Amit a vád tárgyává tett tényállások bizonyítékaként kívántunk felhasználni, az valóban bent van mind az ügyben, amit nem kívántunk felhasználni, azt nem tartalmazza. Olyan iratok, amelyek más ügyszámon, más ügyekben keletkeztek, esetlegesen érinthetik ezt az ügyet is, nem kívántuk őket bizonyítékként felhasználni, azok más ügyszámú más ügyekben tartalmazzak. A benyújtott vádirat szerint tartalmazza - hogy úgy mondjam – szám szerint, hogy mit tekintünk jelen ügyben bizonyítéknak, ezek itt vannak, ennyit kívántunk megjelölni. Mi mást nem kívántunk a vád tárgyává tett cselekmények bizonyítására felhasználni, nem hivatkoztunk rá, nem mutattuk be, nem idéztünk belőle, nem kerestük elő, és semmilyen cselekményt, hivatkozást vagy bármilyen dolgot nem tettünk azokkal az anyagokkal.*

III.r. vádlott védője: *Köszönöm szépen, én nyilván beérem ezzel a válasszal, azt szeretném megint nagyon kérni, hogyha arra nyilatkoztatná a Tisztelt Bíróság az ügyészség képviselőjét, hogy olyan bizonyíték más eljárásban esetleg rendelkezésre áll-e az ügyészség tudomása szerint, amely a vádlottak számára mentő körülmény lehet? Mert ez a legfontosabb, ugye arra szokták figyelmeztetni a tanúkat is, hogy a mentő körülmény elhallgatása az bűncselekménynek minősül, tehát én ezt kérem.*

Ügyész: *Mentő körülményről nincs tudomásom, az én tudomásom szerint ami más ügyszámon, más iratban keletkezett más esetleges vallomások, amelyek esetlegesen érintenék ezt az ügyet, és azoknak az ügyeknek a felvétele során keletkezett – csak úgy megjegyzem zárójelben: gyakorlatilag*

feleslegesen –, tartalmilag ugyanazt tartalmazzák, mint azok a vallomások, amelyeket bizonyítékként benyújtottunk, és amelyekre hivatkozunk, de azokra nem hivatkoztunk.

III.r. vádlott védője: Tehát nincs mentő körülmény?

Ügyész: Nincs.”

A bizonyítási eszközökkel kapcsolatos ügyészi manipuláció a vád fő pilléreinek megtámasztásához volt szükséges. Ún. „vádalku-vallomásáról” kiderült – mint a következőkben látható, más vádalku-vallomásokhoz hasonlóan –, hogy nem túlzás bűncselekmény útján létrejött vallomásnak tekinteni.

Az ő vallomását a védőm a perbeszédében részletesen elemezte, és a vallomása körében hivatkozott alkotmányossági aggályok megint csak nem magán a bizonyíték egyfajta értékelésén alapulnak: a probléma az, hogy ha az ügyészség nem manipulálja a bizonyítási anyagot, akkor be tudtam volna bizonyítani, hogy a fegyvercsempészéssel kapcsolatos vádpont is csak kitaláció, és hogy abban nem vettem részt.

Ha az ügyészség nem tüntet el iratokat, akkor a következőket látta volna a bíróság ellen elfogatóparancs volt kiadva, amikor lehallgatták, de intézkedés nem történt az elfogására (lásd: gépelt melléklet 64-65. o.), nyilván nem véletlenül, hanem azért, hogy „hozzon valamit”. A megismételt elsőfokú eljárásban elmondta, nem men nem hozott onnan semmit. (Fővárosi Törvényszék 5.B.994/2016/672. jegyzőkönyv 23., 25., 28., 32., 34. oldalai). A megfigyelésének iratai objektíve cáfolnák a jogerős ítéletben rögzített tényállást. Mindezt alátámasztanak az iratokból szintén kiemelt tanúk vallomásai gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyvei – akár a komplett 33. sz. PDF-kötet – eltűntek. Az ügyészség még nevezett idézéseit is eltűntette, hogy ne legyen nyoma annak, mikor hallgatták őt ki (pl. 23. sz. PDF kötet).

Ezen iratok csatolása azért lett volna nélkülözhetetlen a bíróság számára, mert 2006. január 12-én és március 16-án még nem „hozzánk” kötötte a fegyvereket, csak később, a KNYF koncepciója alapján történt mindez.

állítólagos kapcsolatát” korántsem övezi akkora homály, mint ami az ügyiratokból és az ítéletekből felsejlik: nevezett elmondta, hogy ról van szó és a szomszédos, de annak túloldalán lévő községben lakik. Erre vonatkozóan az iratok eltűntek (DA 14. kötet 48. oldal), a Pest Megyei Bíróság eljárásában pedig az ügyész kifejezetten – és valótlannul – letagadta ilyen iratok létezését. Ezen iratok beszerzését az ügyészség azzal is próbálta – sikeresen – akadályozni, hogy azok „bizonyára minősített iratok”, mint ha ennek az iratmegismerési és védelemhez való jog érvényre juttatása kapcsán bármi jelentősége lenne.

A fegyvercsempészség vádpontjával kapcsolatban a 33. sz. PDF kötet 377-378. oldalai tartalmazzák a megkeresést a horvát oldal felderítésével kapcsolatban. Ezt az iratot is kivette az ügyészség az eljárásból, ezért valótlanul állítja az ügyészség, hogy ugyanaz a CD lemez van meg az ügyészségnek, ami a bíróságnak is.

A védekezésemet erősítette volna az, hogy a nyomozó hatóság „sejtése” alapján [REDACTED] közelében történt (természetesen eredménytelen) terepkutatás alapja ténylegesen [REDACTED] nyilatkozata volt [REDACTED] DA 14. sz. kötet 175-195. oldal.). Ezt azt iratot is kértem én és védőm is, sosem kaptuk meg.

[REDACTED] esetében hasonló a helyzet: az első gyanúsított jegyzőkönyvek hiányoznak az iratok közül. Az elsőfokú bíróság többször is felhívta a Központi Nyomozó Főügyészséget, hogy a hiányzó, kivett jegyzőkönyveket csatolja: 5.B.994/2015/64. jegyzőkönyv 97., 131-132., 164. oldal és 5.B.994/2015/71. alatt írásbeli felhívás az iratok csatolására. E felhívás eredménytelen maradt. A tárgyaláson az eljáró ügyész azt állította, e vallomások nem állnak rendelkezésükre, ezek semmilyen módon nem kerültek a vallomások a Központi Nyomozó Főügyészségre.

A Központi Nyomozó Főügyészség 39. sz. aktájának 180-189. oldalain megtalálhatóak [REDACTED] „hiányzó” vallomásai. Ezek az ügy iratai, nem más ügyben keletkeztek.

A másodfokú eljárásban [REDACTED] egyik vallomását bemutattam a tárgyaláson is: a 4.Bf.68/202/154. sz. jegyzőkönyv 121-137. oldalán ez ugyan nem szerepel, de a tárgyalásról készült és archivált videofelvételről aggálytalanul megállapítható. Megjegyzem, erre mondta azt a tanácselnöke, hogy én „olyanról beszélek fél órán keresztül, aminek semmi jelentősége nincs”.

[REDACTED] tanú szavahihetőségét még a nyomozás során ellenőrizni szeretne volna a Központi Nyomozó Főügyészség. Ennek érdekében megkereste a büntetés-végrehajtási intézetet annak közlésére, hogy találkozhattak-e [REDACTED] fogvatartásuk alatt. E megkeresés eredménye az lett, hogy nem találkozhattak, tehát az ügyészség számára ismét kudarc. Ennek eltitkolása érdekében a megkeresés szintén eltűnt az iratok közül (hivatkozás: Fővárosi Törvényszék 5.B.994/2015/174. jegyzőkönyv 450-470. oldal). Maga a megkeresés a 24. PDF 119. oldalán kellene, hogy legyen.

Végül a „vádalkus” [REDACTED] esetében sem más a helyzet: a 2005. január 18. napjától tett vallomásai nem álltak rendelkezésre, holott őt saját vallomása szerint is többször kihallgatta a Nemzeti Nyomozó Iroda (Fővárosi Törvényszék 5.B.994/2015/508. jegyzőkönyv 263-266. oldal). [REDACTED] „hiányzó” (ténylegesen: ismeretlen helyen tartott) vallomásai azért lényegesek, mert ezen vallomások igazolnák, hogy velem szemben már a budaörsi rablást megelőzően 3 hónappal is nyomoztak, folyamatos megfigyelés alatt álltam, nem követhettem el a bűncselekményt.

A törvényszék elsőfokú ítéletében kifejtette: „a szükségképpen a nyomozati iratok részét képező válasz elhallgatása ekként már kifejezetten a bizonyítás eredményének meg nem engedhető befolyásolására alkalmas mulasztás. E mulasztás egyúttal menthetetlen kételyeket ébreszt [REDACTED]

tanúvallomásának hitele iránt is, hiszen éppen a valóságtartalmáról való meggyőződés egy lehetséges módjától fosztja meg a bíróságot.”

A másodfokú bíróság jogszabálysértő módon helyezkedett arra az álláspontra, hogy az iratbeszerzési indítványaink „bizonyítási indítványok”: mi nem az ügy irataihoz képest további iratok beszerzését kértük és követeltük, hanem azt, hogy a nyomozás során keletkezett iratok hiánytalanul álljanak rendelkezésre: legyen irat mindazon eljárási cselekményekről, amiket a rendőrség a nyomozás során elvégzett; csupán azért ne hiányozzon irat, mert az abban foglalt eljárási cselekmény nem a gyanút (később: a vádat) erősíti, hanem az én védekezésemet.

Hangsúlyozom: azonos ügyszámon keletkezett iratok beszerzését kértem. Nehéz lenne más ügyben keletkezett iratnak tekinteni pl. a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat által feljavított kamerafelvételeket (26. sz. PDF kötet). Nem felel meg ugyanis a tisztességes eljárás követelményének az, hogy a nyomozó hatóság dokumentálhatóan intézkedik valamely nyomozati cselekmény elvégzése iránt, majd itt „filmszakadás” következik be: nem tudhatja meg a bíróság az iratokból, hogy mi lett ennek az eredménye, mivel azt az ügyészség eltitkolja. Ezt az eljárást sem a Be., sem pedig az Alaptörvény, valamint a Római Egyezmény nem engedi meg. Ha az iratok szerint eredményes volt a kamerafelvételek digitális feljavítása és ez az én bűnösségemet támasztja alá, lenne bármi oka az ügyészségnek, hogy ne csatolja bizonyítékként? Borítékolhatóan ez szerepelne legelől, és az ügyészségnek igaza is lenne. A valós helyzet viszont más: a feljavított kamerafelvétel bár létezik, de rejtve tartják. Más okot nem tudok feltételezni, mint hogy nem a vádat támasztja alá, a megismeréséhez való jogomat ugyanakkor nem biztosították számomra.

Az eljárásban folyamatosan kértük jelen ügy egyik vádpontja nyomozati iratának, a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság 6/2005.bü. iratnak a hiánytalan beszerzését. Erről a nyomozó hatóság valótlanul azt állította, hogy „megsemmisítették”, ezen tájékoztatást azonban az eljárási bíróságok nyilvánvaló – sőt, bizonyított – valótlanúsága ellenére is kritika nélkül fogadták el. Az iratbeszerzésnek azért lett volna jelentősége, mivel (egy folyamatban lévő ügy nyomozati irata lévén nyilvánvalóan nem megsemmisített ügyiratként) ezzel tudtam volna bizonyítani, hogy sem a budaörsi büncselekmény megtervezésében, sem pedig kivitelezésében nem vettem részt.

A 3183/2019. (VII.10.) AB végzés [17] bekezdése szerint „az Alkotmánybíróság ehhez kapcsolódó - az indítványozó által is idézett - következetes álláspontja, hogy a bizonyítékok értékelése és mérlegelése az eljárásjogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat (legutóbb pl.: 3375/2018. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [22]), így az eljáró bíróság hatáskörébe tartozó törvényességi és nem alkotmányjogi kérdés az, hogy a védelem vagy a vád által tett bizonyítási indítványnak helyt ad-e, vagy azt valamely okból elutasítja. Az Alkotmánybíróság a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során tartózkodik attól, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó kérdésekben állást foglaljon (3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]). Annak eldöntése, hogy a bíróság milyen esetben lát egy tény, álláspontot bizonyítottnak, önmagában tehát nem vet fel alkotmányossági kérdést. Szélsőséges esetben természetesen nem lehet kizárni az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmét a bizonyítási indítványokról szóló döntéssel kapcsolatban, például ilyen eset lehet az, ha az eljáró bíróság kizárólag az egyik fél

bizonyítási indítványainak ad helyt és a másik felet indokolatlanul elzárja az általa állítottak bizonyításától (3216/2018. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [18]).”

A 3375/2018. (XII.5.) AB határozat [35] bekezdésében kifejtett elvek szerint azt kell vizsgálni, hogy *„a rendesbírósi eljárásban - az indítványozó által előadott érvek és indokok alapján - sérült-e az indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga. A tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelmét eredményezheti ugyanis olyan eljárásjogi vagy anyagi jogi szabály megsértése, amely az eljárás valamelyik szereplője (jellemzően valamelyik fél) számára többletjogosultságot biztosít vagy őt éppen valamilyen fennálló jogától, vagy jogosultságától fosztja meg, olyan kérdések tekintetében, amelyek érdemben befolyásolják, elnehezítik vagy akár el is lehetetlenítik a bizonyítást, megváltoztatva ezzel az eljárás végkimenetelét.*”

A másodfokú ítélet indokolásában szóra sem tekinti érdemesnek azt, hogy [REDACTED] is kényszervallatásról számoltak be:

[REDACTED] vallomásában elmondta: *„Ami nekem tudomásomra jutott [REDACTED] közreműködött-e a [REDACTED] emberölésben, azt tudom mondani, hogy nem ilyen információim voltak, ... olyan információim voltak, hogy kiket kell belevenni a bűncselekménybe ... Az NNI-n nekem azt mondták, hogy a sikeres vádalkuhoz, ennek érdekében a [REDACTED] kell terhelnem, a [REDACTED] nem szabad. ... Elém tártak más vádalkus és egyéb iratokat... gyakorlatilag felkészítettek... de később már [REDACTED] volt a „főnök”, rá nagyon utaztak, neki mindenben benne kellett hogy legyen valamilyen módon ... Azt nyilvánvalóvá tették számomra, hogy vádalkut csak úgy lehet kötni, a [REDACTED] mindenben legyen benne, mert az ő személye köré akarták felépíteni az összes bűncselekményt. Ekkor szó szerint elmondták a saját felépített elképzeléseiket, azzal, hogy nagyban megkönnyítené az alku létrejöttét, ha általuk előadott adatokra, összefüggésekre hivatkoznék, mert ezekre tudnak ők bizonyítékokat intézni.*”

[REDACTED] az alábbiakat nyilatkozta: (5.B.994/2015/64. jegyzőkönyv 448. oldal): *„Van egy ilyen előállító helyiség az [REDACTED] és már akkor lejött hozzám [REDACTED] s mondta, hogy ... csak tulajdonképpen hogy írjam alá a [REDACTED] terhelő vallomásomat és akkor [REDACTED] zonnal kiengedik, engem meg napokon belül kiengednek. Tehát így kezdődött az egész letartóztatás.*”

[REDACTED] a fentiekkel azonos módon számolt be arról, hogy vele mi történt (5.B.994/2015/648. jegyzőkönyv 387. oldal): *„próbáltak aláíratni velem egy olyan papírt, ami a [REDACTED] írta terhelő... Tisztelt bíróság, azt mondták, ha nem terhelem be a [REDACTED] akkor örök börtön, vagy hogy rám rohad a műanyag lakat.*”

A 2006. március 16-i beadványom eltűnt, ezt bizonyítja a 12.B.58/2007/190. jegyzőkönyv 266-267. oldala, amely szerint a beadványt 2006. március 17. napján továbbították (Fővárosi Bv. Intézet igazolása).

Álláspontom szerint sérti a tisztességes eljárás követelményét az, hogy az ügyben eljáró bíróságok nem rendeltek ki szakértőt olyan kérdések megválaszolására, amik mindenképpen szakkérdések. A

számos erre irányuló indítványom közül különösen fontos a budaörsi bűncselekmény elkövetését követően a felgyújtott ██████████ személygépkocsiban talált overál, amit az elsőfokú eljárásban mód volt megtekinteni a tárgyaláson is. A törvényszék „ki szeretne volna ugratni a nyulat a bokorból”, de én a bíró kérdésére vállaltam, hogy felpróbálom a ruházatot, ami sikertelen volt, mert kicsi volt rám. Az elsőfokú ítélet indokolása szerint a munkavédelmi overál „az égéstől összemehetett”. Ez álláspontunk szerint szakkérdés, amire vonatkozóan bizonyítási indítványt terjesztettünk elő, mint ahogy arra is, hogy a DNS minta hogyan maradhat meg egy olyan hőhatást követően, amelyben összemegy a munkavédelmi overál. Ezen indítványainkat az ítélet tábla szintén elutasította.

E két kérdés olyan alapvető jelentőségű szakkérdés, amely az ügy megítélését alapjaiban változtathatta volna meg.

A bíróságok kizárólag ügyészi indítványra végeztek el bizonyítási cselekményeket, korábbi védőm, ██████████ ügyvédnek a DNS minták vonatkozásában tett szakértő-kirendelési indítványával annak ellenére nem foglalkozott soha senki, hogy azt a védőm a törvényi, 15 napos határidőben tette meg, amely abban az időben hatályos 1998. évi XIX. törvény 111.§ (4) bekezdése értelmében kötelezővé tette más szakértő kirendelését a bíróság számára.

Bár a bizonyítási eljárás lefolytatásának „egyszerű” törvényességi felülvizsgálatával az Alkotmánybíróság a rendes bíróságok hatáskörét vonná el, ítélezési gyakorlatában a testület már több esetben, így a 3183/2019. (VII.10.) AB végzés [17] bekezdésében is kimondta: az adott ügy konkrét körülményeinek vizsgálata során nem zárható ki az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme az alapügyben eljáró bíróságnak a bizonyítási indítványokról szóló döntéssel kapcsolatban, „például ilyen eset lehet az, ha az eljáró bíróság kizárólag az egyik fél bizonyítási indítványainak ad helyt és a másik felet indokolatlanul elzárja az általa állítottak bizonyításától (3216/2018. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [18]).” E döntésében az Alkotmánybíróság arra is rámutatott, hogy „az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolása az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kiterjedjen.” Jelen ügyben ez viszont hiányzik.

A védőm hivatkozott arra is, hogy a budaörsi rablás után minden onnan kivezető utat ellenőrzés alá vont a rendőrség, közismert volt, hogy a környéket a rendőrség hermetikusan lezárta, az autópályán menekülni lehetetlen volt. Erre az ítélet tábla határozata indokolásának [1305] bekezdésében azt rögzítette, hogy a védőm erre csak hivatkozott, de nincs adatokkal alátámasztva. Ezzel szemben a védőm a nyilvános ülés elején bizonyítási indítványt terjesztett elő, amit az ítélet tábla elutasított. Álláspontom szerint a tisztességes eljárás alapelvét sérti, hogy a bizonyításra nem ad lehetőséget a másodfokú bíróság, ugyanakkor a bizonyítottságot, a kapcsolódó tényadatokat a határozat indokolásában hiányolja, ezt – gyakorlatilag saját döntésének következményét – a terhemre értékeli.

██████████ rablásban érintett pénzszállító jármű esetében még annak sincs bizonyított nyoma, hogy a szélvédője át lett volna löve. Erről sem győződhattünk meg az eljárásban, még a lehetőségét sem kaptuk meg annak bizonyítására, hogy a szélvédő átlövése fikció.

Már az előző pontban érintettem a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság 6/2005.bü. iratainak be nem szerzésével kapcsolatos problémákat. Az ítéletábra ítéletének [1408] bekezdése szerint ezek az iratok hiánytalanul megvannak, holott a nyomozó hatóság – az ítéletben is hivatkozott – tájékoztatása szerint „megsemmisítésre kerültek” az iratok. Az iratok valójában lényegesen terjedelmesebbek, nem szerepelnek hiánytalanul az „utólag beszerzett” nyomozati iratok között.

Az Alkotmánybíróságnak az 1949. évi XX. törvényt értelmező, de a mai napig iránymutató gyakorlata szerint „*az Alkotmány 57. § (3) bekezdésében biztosított védelemhez való jog a terhelt és a védő jogaiban ölt testet ... A védelemhez való jog alkotmányos megítélése csakis a terhelt és a védő jogainak együttes szemlélete alapján lehetséges. Ez a megközelítés összhangban van az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény (a továbbiakban: Emberi Jogok Európai Egyezménye) gyakorlatával. (Vö. X. v. Austria, Appl. No. 6185/73, DR 2, 68; Ensslin and others v. FRG, Appl. Nos. 7572/76, 7586/76, 7587/76, DR 14, 64)*” [6/1198. (III.11.) AB határozat].

Lényeges alkotmányos követelmény a védelemhez való jog érvényesüléséhez, hogy az egyrészt ne pusztán formálisan legyen biztosítva, hanem ténylegesen, hatékonyan érvényesüljön, másrészt pedig a védelemhez való jognak ki kell terjednie a terhelt és a védő megfelelő felkészülésére, jogaik gyakorlására. Tehát adott esetben nem elég a „megismerés lehetősége” sem, az iratokkal a tárgyalásra történő felkészülés során a terheltnek és védőjének rendelkeznie kell [6/1198. (III.11.) AB határozat 3. pont 2. bekezdése].

„*Az Alkotmány 57. §-ának (3) bekezdéséből ilyen módon levezetett követelmények teljes összhangban állnak a védelem jogára vonatkozó nemzetközi kötelezettségeinkkel is, amelyek szerint eleve a védelemhez való jognak ez a tág értelmezése a kiindulópont. Mind a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya [14. Cikk 3. b)], mind az Emberi Jogok Európai Egyezménye [6. cikk 3. b)] (a kihirdetett magyar szövegekkel ellentétben) egyező szóhasználattal írják elő a bűncselekménnyel vádolt minden személy számára feltétlenül megadandó "minimális" jogok között, hogy az "legalább" "megfelelő idővel és lehetőséggel rendelkezék védelme előkészítésére", illetve "rendelkezék a védelmének előkészítéséhez szükséges idővel és eszközökkel" (az egyezmények szövege szerint: "to have adequate time and facilities for the preparation of his defence", illetve "a disposer du temps et des facilités nécessaires a la préparation de sa défense"). Ezek az eszközök vagy lehetőségek pedig felölelnek minden olyan "elemet", amely a büntető felelősség alóli mentesülést vagy a büntetés csökkentését szolgálhatja, s amelyeket a hatáskörrel rendelkező hatóságok gyűjtöttek vagy gyűjthetnek össze. [Vö. Report of the Commission of 14 December 1981, Jaspers Case, DR 27 (1982), p. 61, 72.]” [6/1198. (III.11.) AB határozat 3. pont utolsó bekezdése].*

Az Alkotmánybíróság 6/1998. (III.11.) AB határozatában részletesen kidolgozott érvelés szerint a fegyverek egyenlőségéből az következik, hogy a terhelt és a védő jogának korlátozása az iratmásolatok szabad birtoklása és használata tekintetében a határozatban kifejtett megkülönböztetések szerint „*alkotmányellenes, ha a vád ugyanazokat az iratokat korlátozás nélkül birtokolhatja, és használhatja.*” Lényeges megállapítás, hogy „*a védekezéshez szükséges adatok birtoklása a másolatok készítésére és azok elvitelére, vagyis a bíróságon kívüli használatára is*

kiterjed. A védelem hatékonysága nemcsak a vádirat, hanem minden, az ügyész és a bíróság rendelkezésére álló irat tekintetében, éppen a védelemre való felkészülés biztosítása érdekében megköveteli, hogy azokat a terhelt és a védő ne csak a bíróságon, a hatóság által használt példányt használva, tanulmányozhassa, hanem azokról kizárólagos használatára szolgáló másolatot kapjon, és azt magával is vihesse.”

A 17/2005. AB határozat III/3-4. pontjaiban, valamint a 8/2013. (III.1.) AB határozat [27] bekezdésében kifejtett álláspont a fenti alkotmányos követelményeket és az irányadó alkotmánybírói gyakorlatot megerősítette.

Jelen ügyben az iratok megismeréséhez fűződő jognak van egy speciális aspektusa is: mégpedig az, hogy az ügyészség nem kizárólag a terhelték és védőik, hanem az eljáró bíróságok elől zárt el iratokat: esélyt sem adott arra, hogy a szelektáltan a bíróság elé terjesztett bizonyítási eszközökből levonható következtetéseket az ügyiratok teljessége „árnyalhassa”, vagy éppen megcáfolhassa.

A releváns nyomozati iratok hiánya [redacted] tanúvallomásának értékelése körében is nélkülözhetetlen lett volna a tisztességes eljárás követelményének érvényre juttatásához, [Fővárosi Törvényszék B.994/2015/508. jegyzőkönyv 263, 265, 268, 276. oldalai]. Különösen így van ez a [redacted] anúval kapcsolatban előterjesztett bizonyítási indítvánnyal kapcsolatban: A jogerős ítélet [1393] bekezdése szerint semmilyen adat nincs arra, hogy [redacted] ott járt volna a bűncselekmény helyszínén: ezzel szemben a 15. sz. kamerafelvételen 20:22:07:47-től 20:22:18:90-ig látható, ahogy begyalogol a helyszínre. Ezt erősítette meg [redacted] tanúvallomása is, [B.994/2015/508. jegyzőkönyv 105. oldal 1. bekezdése, 126. oldal 1-8. bekezdései]. Ekkor – szemben az ítéletábra álláspontjával – nincsenek rendőrségi gépkocsik.

A fegyvercsempészség kapcsán mindenképpen figyelmet érdemel, hogy [redacted] tanú az elsőfokú eljárásban konkrétan megnevezte azt a személyt, aki az ő megbízásából fegyvereket hozott be Magyarországra: vallomása szerint a [redacted] apcsolat” nem más, mint egy [redacted] nevű férfi [Fővárosi Törvényszék B.994/2015/672. jegyzőkönyv 22-23. oldal]. Mi pontosan ezért kértük a vele kapcsolatos iratok beszerzését, amelyek létezését előbb az ügyészség egyszerűen letagadta, majd ezt követően a bíróság érdemben nem foglalkozott ezen bizonyítási indítványunkkal sem.

A fegyvercsempészség tekintetében az ismert „szállító”, [redacted] tanúkihallgatása, valamint a [redacted] áruház parkolójában a rabláskor jelen lévő, „ismeretlen körülmények között oda került” (a korábbi érdi rablás nyomozását vezető) rendőrnyomozó, [redacted] tanúkihallgatása nem lett volna mellőzhető, figyelemmel az Alkotmánybíróság 3183/2019. (VII.10.) AB végzésének [28] bekezdésében írt elvekre. Eszerint „az EJEB a védelem által indítványozott tanú meghallgatásának elutasítása esetében három kérdést vizsgál: 1) a bizonyítási indítvány a vád szempontjából releváns-e és ezt a relevanciát az indítványozó megfelelően alátámasztotta-e; 2) a hazai bíróság a relevanciát vizsgálta-e és az elutasításról szóló döntését megfelelően indokolta-e; 3) az indítvány elutasítása az eljárás egészének a tisztességességét mindezek ellenére kétségbe

vonhatja-e [Murtazalievya kontra Oroszország, [GC], (36658/05), 2018. december 18-i ítélet, 158. pont].” (A fentiekben már kifejtettem, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az általa nyújtott jogvédelem szintje az EJEB által nyújtottnál nem lehet alacsonyabb.)

Az ügyemben eljáró bíróságok a bizonyítási indítványok elutasításakor egyik kritériumot sem vizsgálták megfelelően, egyik követelményt sem teljesítették.

Amint azt az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III.1.) AB határozatának [34] bekezdésében is kifejtette, *„az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.”* Álláspontom szerint ezen érvelés alapján a jelen ügyben hozott ítélet – az indokolás hiányai, iratellenes érvei okán is – alaptörvény-ellenes.

A 3375/2018. (XII.5.) AB határozat [35] bekezdésében a testület azt rögzítette, hogy *„a tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelmét eredményezheti ugyanis olyan eljárásjogi vagy anyagi jogi szabály megsértése, amely az eljárás valamelyik szereplője (jellemzően valamelyik fél) számára többletjogosultságot biztosít vagy őt éppen valamilyen fennálló jogától, vagy jogosultságától fosztja meg, olyan kérdések tekintetében, amelyek érdemben befolyásolják, elnehezítik vagy akár el is lehetetlenítik a bizonyítást, megváltoztatva ezzel az eljárás végkimenetelét.”* Jelen ügyben pontosan erről van szó.

5.4. Jogorvoslati jogom sérelme

Az ellenem folyamatban volt büntetőeljárásban alaptörvény-ellenes módon sérült a bíróságok indokolási kötelezettsége is, amikor a határozatokban egyáltalán nem, vagy iratellenesen, egyfajta „párhuzamos valóságként” írtak le tényeket többek között a bizonyítás anyagával kapcsolatban is.

A 7/2013. (III.1.) AB határozat [34] bekezdése szerint *„az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a*

minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.”

Megítélésem szerint a hiányolt, elrejtett, vagy éppen eltüntetett bizonyítékok, a nem teljesített bizonyítási indítványok egytől egyig olyan kérdésekre vonatkoztak, amelyek lényeges kérdések az ügy megítélése szempontjából, ezekre vonatkozó indokolást viszont nem találunk. (Találunk persze ezzel szemben olyan indokolást, ami az adott tényre vonatkozó, elutasított bizonyítási indítványt követően a terheltnek és védőjének rója fel azt, hogy „nem bizonyítottuk”, vö: Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.68/2020/292. ítélet [1305] bekezdése „a védelem által hivatkozott, de konkrét adatokkal nem igazolt” útlezárásokról.)

Az ítéltábla figyelmen kívül hagyta, hogy a nyomozás során a [REDACTED] ügyész úr által jegyzett, bizonyítási indítványokat elutasító határozattal szemben panasszal éltem, a panaszomat viszont az a [REDACTED] ügyész asszony bírálta el, aki azonos szintű ügyészségre volt beosztva, az elsőfokú eljárásban a vádat képviselő ügyészként ő is eljár (nyom. ir. 2190. és 2202. oldal). Ez esetben nem érvényesült a tényleges, hatékony jogorvoslathoz való jogom, mint ahogy az iratismertetést követően a nyomozás lezárásával kapcsolatban tett panaszomat sem bírálta el az ügyészség, ezt még csak nem is továbbbítták.

A 22/2014. (VII.15.) AB. határozat [82] bekezdése szerint „az Alkotmánybíróság állandósult gyakorlata értelmében a jogorvoslathoz fűződő jog általános értelemben azt kívánja meg, hogy valamennyi, az érintett jogát vagy jogos érdekét (helyzetét) érdemben befolyásoló határozat felülvizsgálata érdekében legyen lehetőség más szervhez, vagy azonos szerv magasabb fórumához fordulni. A jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékonyságához pedig az szükséges, hogy ténylegesen érvényesüljön és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására. A jogorvoslati jogának hatékony érvényesülését számos tényező befolyásolhatja, így többek között a felülbírálati lehetőség terjedelme, a jogorvoslat elintézésére meghatározott határidő, vagy a sérelmezett határozat kézbesítésének szabályai és megismerhetőségének tényleges lehetősége (22/2013. (VII. 19.) AB határozat, Indokolás [26]). Az Alkotmánybíróság a 2/2013. (I. 23.) AB határozatában rámutatott arra is, hogy a jogorvoslathoz való jog érvényesülésének két eleme van: egyrészt, hogy a jogorvoslati fórumrendszer igénybevitelét nem gátolják-e jogszabályi előírások, másrészt, hogy milyen a jogorvoslat terjedelme, azaz teljes körűsége, illetve korlátozottsága (Indokolás [35] és [37]).”

Az ellenem folytatott büntetőeljárás el sem jutott idáig: az ügyben eljáró szervek (NNI, ügyészség) kifejezetten megakadályozták azt, hogy egyáltalán eljuthassak a jogorvoslati jogom gyakorlásáig. Itt jegyzem meg, hogy a sérelmeim orvoslására számos feljelentést tettem az ügyben elkövetett hivatali bűncselekmények (hivatali visszaélés, hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás, stb.) miatt, ezek azonban nem kerültek kivizsgálásra, több esetben továbbításra sem. Ide

tartozó téma, hogy az eljáró bíróságok bár észlelték azt, hogy a hatóságok részéről eljáró hivatalos személyek több esetben büntető törvénybe ütköző módon szegték meg a kötelességüket eljárásuk, vagy mulasztásuk során, mégsem tettek feljelentést, mégsem szignalizáltak.

Az ügyészségre irányadó jogszabályok (Alaptörvény 29. cikk 1. bekezdése, ügyészségről szóló 2011. évi CLXIII. törvény 1.§ (2) bekezdése, 16.§ (2) bekezdése) alapján az ügyészség valamennyi bűncselekménnyel szemben köteles fellépni, legyen annak elkövetője bárki. A jelen ügyben elmaradt feljelentések, nyomozások miatt az ügyészséget súlyos mulasztás terheli, amely álláspontom szerint szintén büntető törvénybe ütközik.

Az ügyészség és a bíróság e körben tanúsított, egymás felé „kölcönösen elnéző” magatartása (amely tulajdonképpen a bíróság elnéző magatartása az ügyészi eljárással szemben) számomra a bíróság pártatlanságának hiányát jelenti. Ez összhangban áll a 34/2013. (XI.22.) AB határozat [32] bekezdésében írtakkal. Az eljáró bíróságok még csak a látszatra sem ügyeltek annak, hogy egyforma jogokat biztosítsanak az ügyészségnek és nekem, hogy egyforma mércével mérjék azt, amit az ügyész és amit a terhelt állít.

[REDACTED] telefonforgalmazási adataival kapcsolatban az ítélet tábla arra hivatkozott, hogy alaptalanul állítom, hogy a nyomozó hatóság ezen adatokat beszerezte és megvizsgálta az alibim ellenőrzése érdekében: A másodfokú ítélet [1300] bekezdése szerint érvelésemmel szemben „nincs arra adat, hogy a nyomozó hatóság intézkedett volna e tanú telefonforgalmazási adatainak beszerzése iránt”. Ezzel szemben a 14. PDF kötet 175-193. oldalán az ítélet tábla által hiányolt adatok megtalálhatóak. Ez – bár tény, hogy mondatok találhatók erre vonatkozóan a másodfokú bíróság ítéletében – köszönőviszonyban nincs az indokolási kötelezettség teljesítésének alkotmányos követelményeivel.

A másodfokú eljárásban számos probléma merült fel a telekommunikációs eszköz útján tartott nyilvános üléseken elhangzottak jegyzőkönyvben történő rögzítésével kapcsolatban. A védőm perbeszédének jelentős része (az emberölés kísérlete jogkérdéseivel foglalkozó része) egyáltalán nem jelent meg a jegyzőkönyvben. A 4.Bf.68/2020/194. jegyzőkönyv kijavítása iránti indítványomat az ítélet tábla elutasította, amely ellen fellebbezést jelentettem be. A Kúria 2021. június 2. napján nyújtott 2021.El.I.H.30/5. tájékoztatása szerint a fellebbezésem nem lett felterjesztve elbírálás érdekében.

Álláspontom szerint az ítélet tábla eljárása e körben sérti a jogorvoslathoz való, Alaptörvényben biztosított jogomat.

Arról nincs információm, hogy az iratok felterjesztése mikor történt meg, azonban a Kúria a 2021. július 5. napján kézbesített, Bpkf.II.697/2021/2. számú végzésével 4.Bf.68/2020/194. jegyzőkönyv kijavítása iránti indítványomat elutasító 4.Bf.68/2020/292. számú végzését helyben hagyta. Álláspontom szerint e határozatot még a másodfokú eljárás befejezése előtt kellett volna meghozni, mivel így legalább a látszata megmaradt volna annak, hogy a jegyzőkönyv tartalma nem pusztán formalitás.

5.5. Személyes jelenlétem alaptörvény-ellenes megakadályozása

Álláspontom szerint az ítélőtábla nem tehetné volna meg, hogy a személyes jelenlétemre vonatkozó vádlotti és védői indítványt elutasítja, a közvetlenség elve ugyanis olyan alkotmányos büntetőeljárás alapelv, amelyet nem juttat érvényre a telekommunikációs eszköz használata. (A felvételeket megtekintve látható, hogy egyesek fél oldala hiányzik a képről, én „le vagyok fejezve” többször, tehát a telekommunikációs eszköz használata még hibamentesen sem történt, de hibamentes esetben sem pótolná a személyes jelenlétet.)

A Be. 121. § (1) kimondja, hogy *a bíróság, az ügyészség vagy a nyomozó hatóság hivatalból vagy az eljárási cselekményen jelenlétre kötelezett vagy jogosult személy által előterjesztett indítványra rendelheti el a telekommunikációs eszköz használatát.* A (6) bekezdés szerint *a vádlott a döntés közlésétől számított három napon belül indítványozhatja, hogy a bíróság a vádlott személyes jelenlétét a tárgyalás kitűzött helyszínén biztosítsa. A bíróság a vádlott indítványát akkor utasíthatja el, ha a) a vádlott személyes jelenlétének biztosítását e törvény kizárja, vagy b) a vádlott vagy más személy védelme csak telekommunikációs eszköz használatával biztosítható.*

A veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készületségről szóló 2020. évi LVIII. törvény rendelkezései ettől eltérő szabályokat fogalmaztak meg: A 191. § (1) bekezdés szerint *ha a büntetőeljárásban részt vevő személyek személyes jelenlétével járó eljárási cselekmény járványügyi intézkedés megszegésével járna, és az eljárási cselekmény elhalasztásának nincs akadálya, a bíróság, az ügyészség és a nyomozó hatóság az eljárási cselekmény elvégzését elhalasztja.*

(2) Ha a büntetőeljárásban részt vevő személyek személyes jelenlétével járó eljárási cselekmény járványügyi intézkedés megszegésével járna, és az eljárási cselekmény nem halasztható el, a bíróság, az ügyészség és a nyomozó hatóság az eljárási cselekményen való jelenlétet telekommunikációs eszköz útján biztosítja.

(3) Ha a büntetőeljárásban részt vevő személyek személyes jelenlétével járó eljárási cselekmény nem jár járványügyi intézkedés megszegésével, a bíróság, az ügyészség és a nyomozó hatóság a büntetőeljárásban résztvevő személy jelenlétét elsősorban telekommunikációs eszköz útján biztosítja.

A törvény 192. § (1) bekezdése szerint *a bíróság, az ügyészség és a nyomozó hatóság az eljárási cselekmény megkezdése előtt hivatalból vizsgálja, hogy járványügyi intézkedésre vagy az egészségügyi válsághelyzettel összefüggő más okra figyelemmel megtartható-e a tervezett eljárási cselekmény.*

Ezzel szemben az ítélőtábla érdemi vizsgálatot nem folytatott. A nyilvános ülést az ítélőtábla korántsem a legnagyobb tárgyalóban tartotta, holott erre lehetősége lett volna. A másodfokú eljárásban használt tárgyalóteremben egyébként a védők között sem volt meg a másfél méteres „védőtávolság”, valamiért mégis csak a terheltek távolléte volt fontos. Megítélésem szerint az ítélőtábla minden problémától mentesen megtehetné volna, hogy egyszerűen egy nagyobb

tárgyalótermet vesz igénybe. (A [REDACTED] utcai díszterem mérete így is a szükséges méret többszöröse lett volna.)

A törvény indokolása szerint „az eljáró bíróság, ügyészség és nyomozó hatóság elrendelheti olyan egyedi intézkedések (pl. a személyes távolságtartásra, az eljáró szerv által biztosított vagy a jelen levők birtokában lévő védőfelszerelés viselésére, szellőztetésre vagy más járványügyi szabály betartását szolgáló magatartás teljesítésére vagy tűrésére kötelezés stb.) alkalmazását.” A jogalkotó azt is hozzáteszi, hogy „e rendelkezések tisztességes eljáráshoz való jog, illetve az eljárási cselekményen részt vevő személyek jogainak gyakorlását, kötelezettségeinek teljesítését érdemben nem érinthetik.”

A tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülésének egyik jelentős faktora tehát a jelenlét. Arra ugyancsak nem lehet hivatkozni, hogy a terhelteket nem lehetett a büntetés-végrehajtási intézetből előállítani. [REDACTED] rendű vádlottakat ugyanis vidéki büntetés-végrehajtási intézetekből Budapestre szállították, hogy aztán pl. [REDACTED] a Fővárosi Ítéltábla tőszomszédságából jelentkezzenek be valaki a „járványügyi óvintézkedések” álcájával. Ahogy a vádlottakat elő lehetett állítani másik büntetés-végrehajtási intézetbe, úgy elő lehetett volna az ítéltábla épületébe is. Ahogyan más ügyekben előállította a büntetés-végrehajtás a vádlottakat, úgy előállíthatott volna engem is az ügyem másfokú eljárásában.

A védőm 2021. július 17. napján írásban jelezte, hogy jelen kívánok lenni személyesen. E nyilatkozattal senki nem foglalkozott, holott a fenti jogszabályi rendelkezések alkalmazása szempontjából jelentősége van.

A fentiek alapján semmilyen akadálya nem volt a személyes jelenlétemnek, sem jogi, sem járványügyi, sem pedig egyéb ok nem állt fenn, ami a tisztességes eljáráshoz való alapvető jogom korlátozására kellő alapot adhatott volna.

5.6. A perbeszéd, illetőleg felszólalás korlátozása

Az ítéltábla álláspontom szerint alaptörvény-ellenesen korlátozta az I.r. vádlott perbeszédhez és felszólaláshoz való jogát, amikor azt idő-limithez kötötte már előzetesen úgy, hogy az eljárás egyetlen más résztvevője számára sem határozott meg előzetesen ilyen korlátozást (és utólag sem). Ez a jogsértés a 4.Bf.68/2020/154. jegyzőkönyv 11. oldal 2. bekezdésében, a 24-25. oldalain, a 4.Bf.68/2020/194. jegyzőkönyv 34-36. oldalain és a 4.Bf.68/2020/222. jegyzőkönyv 5-6. oldalain nyomon követhető, valamint a 2020. december 22-én ajánlott küldeményként megküldött beadványom is szól erről.

A perbeszédemmel sem rendzavarást, sem bűncselekményt nem valósítottam meg, nem az eljárás elhúzását céloztam meg vele. Az ítéltábla bírói tanácsának elnöke bár egyszer figyelmeztetett, de

később sem vonta meg tőlem a szót, hiszen a Be. 546.§ (2) bekezdésében írt feltételek nem álltak fenn. Az ítélet tábla – nincs rá jobb kifejezés – „elvette a lehetőséget” a perbeszédem folytatása elől.

5.7. Iratmegismerési jogom csorbítása

Az elsőfokú eljárásban három tárgyalási napról készült minősített adatot tartalmazó, zárt jegyzőkönyv. A Fővárosi Törvényszék 17.B.994/2015/1078 ítéletének 110. oldala azt tartalmazza, hogy „az ítélet jelölt része „titkos” minősítésű minősített adatot tartalmaz, amely a nyílt eljárásban nem jelenhet meg.” Ezt kizárólag az elsőfokú ítélet kihirdetését követően egy évvel ismerhettük meg.

A másodfokú eljárásban jeleztem, hogy szeretném a minősített iratokat tanulmányozni és szeretnék észrevételeket tenni a minősített adatokkal kapcsolatban, amelyre addig sem volt lehetőségem az elsőfokú ítélet kihirdetését követően. E jogomat az ítélet tábla a Be. 39.§ (1) bekezdés g) pontjában írt jogom ellenére nem biztosította, pedig erre a mulasztásra a védőm még perbeszédében is felhívta a figyelmet.

Álláspontom szerint az ítélet tábla alaptörvény-ellenesen tagadta meg azt, hogy a minősített iratokat tartalmazó iratokra a másodfokú eljárásban észrevételeket tehessek (4.Bf.68/2020/154. jegyzőkönyv 11. oldal 2. bekezdése, 65. oldal 29-30. sor).

Fel kell hívnom a figyelmet arra, hogy a bíróság és az ügyészség rendkívül „következetlenül”, a tisztességes eljárás követelményét sértve értelmezte a minősített adathoz való hozzáférés kérdését: Az ügyészség álláspontja nem ugyanez volt a [REDACTED] vádalkuját tartalmazó iratok felhasználása kapcsán, amelyek viszont tényszerűen minősített adatok. A bíróság ezek vonatkozásában minden további nélkül helyt adott az ügyészi indítványnak, engem viszont elzárt az iratok megismerésének lehetősége elől. A bizonyítási indítványok teljesítése – egyébként nem e tárgyra korlátozódóan és a teljes eljárás alatt – azon múlt, hogy az ügyész, vagy én terjesztettem-e elő.

A védőm 2021. március 3. napján indítványt terjesztett elő a Be. 100.§ alapján, amelyben mind a maga, mind az én részemre kérte iratmásolatok kiadását. A benyújtott indítvány teljesítésére 15 napos határidőt biztosít a jogszabály [Be. 100.§ (9) bek.], iratmegismerési jogunk pedig a bírósági eljárásban már nem lett volna korlátozható.

A másodfokú bíróság az ítélet [1233] bekezdésében a megismételt eljárásban pótlólag csatolt több, mint 20.000 oldal nyomozati irat jelentőségéhez képest rendkívül csekély figyelmet szentel a kérdésnek, azt is iratellenesen teszi: nem ügyészségi házi iratok másodpéldányairól, jelentőséggel nem bíró papírokról van szó, hanem az ügyiratok részét képező bizonyítási anyagról.

Álláspontom szerint a védőm és az én részemre történő iratmásolat-kiadás elmulasztása sérti a védekezéshez fűződő jogomat és az Alaptörvény tisztességes eljáráshoz való jogról szóló rendelkezéseit.

5.8. A fogvatartás körülményei – a védekezéshez való jog sérelme

A másodfokú eljárásban a letartóztatásomat végrehajtó Budapesti Fegyház és Börtön nem biztosította számomra a védekezéshez való jogot, azt az alapvető jogomat, hogy megfelelő körülményeket kaphassak a tárgyalásra/nyilvános ülésre történő felkészüléshez.

Sajnálatos módon annyi jogsértés történt velem szemben az eljárásban, hogy már szinte felsorolni is unalmas: ahogy a másodfokú eljárásban az ügyészség fogalmazott: „vég nélküliek” a hivatkozásaim, az ítéletábra szerint pedig „az ügygel kellene foglalkozni” a fogvatartási sérelmeim helyett. Én ezzel szemben „nem untam meg”, hogy egyetlen fórum sem kíváncsi a jogaim sérelmére, ezért mindaddig hangsúlyozni fogom ezeket, amíg jogsérelmeim orvoslást nem nyernek. Nem fogok csak azért megalkuvó módon csendben maradni, hogy kedvezőbb helyzetben legyek, mivel álláspontom szerint sem a bűnösséget, sem pedig a büntetés mértékét nem az határozza meg, hogy valaki milyen eljárási jogok érvényesülését kifogásolja a büntetőeljárásban.

Az ítéletábra bár a jogsértések egy részét próbálta orvosolni, amikor 2020. július 13. napján kelt 4.Bf.68/202/49. számú végzésével engedélyezte, hogy beadványaimat – mint korábban éveken át zavartalanul – továbbra is számítógéppel készíthessem el, a fogvatartott vádlottak között ne legyen diszkrimináció. A büntetés-végrehajtási intézet e végzés tartalmának egyszerűen nem tett eleget, mivel azzal nem értett egyet. Álláspontom szerint a jogállam és a jogbiztonság egyik legfőbb garanciája, hogy a bíróság határozatával bár lehet egyet nem érteni, de ez a határozat végrehajtását nem érinti. A büntetés-végrehajtási intézet ezt követően is zavartalanul diszkriminált engem, az ítéletábra pedig ezzel szemben semmit nem tett.

A Be. 3.§ (4) bekezdése szerint a terhelti jogok biztosítása nem a büntetés-végrehajtási intézet felelőssége, hanem a bíróságé, az ügyészségé és a nyomozó hatóságé. A jogalkotó intézményvédelmi kötelezettségének a Be. hivatkozott szabálya útján tesz eleget, amikor a deklaráltan – értelmezést nem igénylő módon – a bíróságot jelöli meg a kötelezettség címzettjeként. Álláspontom szerint a jogalkotó ezzel felelősséget is kapcsolt a bíróság eljárásához, ami egyébként

A terhelti jogok biztosításának kötelezettségét előíró jogszabályhely nem szankció nélküli szabály: A Be. 609. § (1) A másodfokú bíróság nem ügydöntő végzésével hatályon kívül helyezi az elsőfokú bíróság ítéletét, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja, ha a 607. § (1) bekezdésében, valamint a 608. § (1) bekezdésében fel nem sorolt, és *a másodfokú eljárásban nem orvosolható olyan eljárási szabálysértés történt, amely lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a büncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, illetve az intézkedés alkalmazására.* A (2) bekezdés szerint az (1) bekezdés a) pontjában meghatározott eljárási szabálysértésnek minősül *különösen*, ha a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket a

vádemelés után megsértették, a büntetőeljárásban részt vevő személyek a vádemelés után a törvényes jogaikat nem gyakorolhatták, vagy ezek gyakorlásában őket korlátozták.

Jelen ügyben pedig ez történt: Hogy a Győri Fellebbviteli Főügyészséget idézzem „vég nélküliek” a hivatkozásaim, azonban mindegyik pontos és ellenőrizhető. Az ítéletábra álláspontom szerint felelős azért, hogy a fogvatartásban lévő terhelt eljárási jogait gyakorolhassa. Az a mulasztása, hogy a büntetés-végrehajtás – iratok által is dokumentált – ellenállt a bíróság végzésének, sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését.

5.9. A büntetés kiszabási tényezők alaptörvény-ellenes értékelése

A jogerős ítélet sérti az Alkotmánybíróság 2/2017. (II.10.) AB határozatában megfogalmazott azon alkotmányos követelményt, amely szerint „a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XLIX. törvény 258. § (3) bekezdés e) pontjának alkalmazása során az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy amennyiben a bíróság a terhelttel szemben alkalmazott büntetőjogi jogkövetkezményt az eljárás elhúzódása miatt enyhíti, akkor határozatának indokolása rögzítse az eljárás elhúzódásának a tényét, valamint azzal összefüggésben a büntetés enyhítését és az enyhítés mértékét.”

Álláspontom szerint az esetben az eljárási bíróságok a legsúlyosabb, határozott ideig tartó büntetést azért szabták ki rám, mert védekezésem során „elmentem a falig”: minden egyes eljárási jogom biztosítását messzemenőig, megalkuvást nem ismerve megköveteltem. Megítélésem szerint ez bár az oktanul megvádolt ember legtermészetesebb emberi tulajdonsága, ennek ellenére a rám kiszabott büntetés a pervitelem retorziójaként értékelendő, mivel folyamatosan lerántottam a leplet a hazugságokról, törvénysértésekről.

Ami a tényeket illeti, az ítéletábra álláspontom szerint nem vette figyelembe, hogy „vezető szerepem” – mint a törvényszék szerinti súlyosító körülmény – saját álláspontja szerint is megdőlt, a rekordhosszúságú büntetőeljárásban szintén rekordhosszúságú letartóztatást töltöttem, közel tíz évet jogerős ítélet nélkül. Ez az időmúlás pedig nekem a legkevésbé sem róható fel: sokkal inkább annak, hogy a Pest Megyei Bíróságon és a Fővárosi Törvényszéken sokáig képtelenek voltak a bíróságok törvényesen és időszerűen eljárni, az első ítélet hatályon kívül helyezésére is sor került. A további enyhítő körülmények, mint az ítéletábra által megállapított részesi elkövetői alakzat, már szóra sem érdemesek. Rendkívül aránytalan, hogy a korábban életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélt [REDACTED] velem azonos tartamú szabadságvesztés büntetésre ítélte.

A fentiek alapján álláspontom szerint a jogerős ítélet az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti alkotmányos követelményt a legkevésbé sem teljesíti.

A lefolytatott eljárás a fentiek miatt az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Római Egyezmény 6. cikk 1. bekezdését is sérti.

6. Az Alkotmánybíróság döntésére vonatkozó kérelem

Indítványozom, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg: a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.68/2020/292. ítélete alaptörvény-ellenes, ezért azt semmisítse meg; utasítsa a másodfokú bíróságot új eljárás lefolytatására.

A megismételt másodfokú eljárásban a másodfokú bíróságnak biztosítania kell az iratokhoz történő teljes körű hozzáférést, a minősített adatokra is kiterjedően. Biztosítania kell az ezekre vonatkozó indítványok és észrevételek megtételének jogát, és ezeket meg kell vizsgálnia, el kell bírálnia.

Álláspontom szerint jelen ügy a jogállamiság mércéje: kiderül az eredménye alapján, hol tart Magyarország a tisztességes eljáráshoz való jog érvényre juttatásában, amely reményeim szerint nem attól függ, hogy ki mennyire hunyázkodik meg a hatóságok előtt, hanem annak is jár, aki védekezni kíván az eljárásban az ellene felhozott vádakkal szemben, ismeri a jogait és azokat gyakorolni is kívánja. Lehetséges, hogy mindez szokatlan, de ennek ellenére úgy gondolom, hogy az Alaptörvény betűje és szelleme szerint is mindenkit megillet. Érdekes szerepcsere lenne az ügyész pozícióját felcserélni a vádlotti, védői pozícióval: vajon, ha nem az ügyészség, hanem akár én, akár a védőm állítunk ennyi tényszerű valótlan-ságot egy eljárásban, ennyire szelektáljuk a bizonyítékokat, akkor kitartana-e a hitelességünk a büntetőeljárásban közel tizenöt éven át? Meggyőződésem, hogy akár a vádlott, akár a védő folyamodik jogellenes, tisztességtelen eszközökhöz, helyénvaló, ha ez jogkövetkezményekkel jár. A tisztességes eljárás Alaptörvényben és Római Egyezményben garantált követelménye ugyanakkor azt diktálja, hogy az ügyészség által elkövetett jogsértéseknek, a védekezéshez való jog bíróság általi nem biztosításának is jogkövetkezményei legyenek. Ezek levonására kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot.

Az Abtv. 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Ügyrend 36. § (2) bekezdésére tekintettel nyilatkozom, hogy személyes adataim (így nevem) közzétételéhez hozzájárulok, jogi képviselőm nem járul hozzá.

Eljárást megindító beadványom mellékleteként csatoltan megküldtem az Ügyrendnek megfelelő ügyvédi meghatalmazás eredeti példányát is.

Jelen beadványom mellékleteként megküldöm védőm másodfokú eljárásban elmondott perbeszédének vázlatát, valamint saját korábbi beadványomat és kézzel írt jegyzeteimet,

amelyek teljes körű figyelembe vételére kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot: kérem, hogy az ebben kifejtett érveket tekintse az alkotmányjogi panasz indokolása részének.

Kelt: Budapest, 2021. szeptember 27.

Tisztelettel:

[Redacted]

elítelt

jogi képviselőjében:



[Handwritten signature]

Dr. Lakatos Viktor
ügyvéd

[Redacted]

